

ἄσπρο νυφικὸ φουστάνι, ἄσχημα ἕκαμα, ξέρις ἢ βία πάντα σκοντάφτει.

Ὁ Τηλέμαχος πῆρε τὸ ζουμί καὶ εἶπε.

— Δὲν ἔπρεπε . . . εἴσθε τόσῳ ἐκδικητικῆς σείς οἱ γυναῖκες!

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν ὅμως . . . δὲν ἔκλαψε πειά . . . αὐτὸ ἀπέδειξε πῶς καὶ οἱ ἄνδρες δὲν πᾶνε παρὰ κάτω.

★

Ἡ κ. Χαϊδεμένου ἐπιθεωρεῖ περιοδικὸν συρμού. Ἡ ράπτρα τῆς δείχνει τί ἐφόρεσε τοῦ δεῖνα πρεσβευτοῦ ἡ κόρη καὶ τί τοῦ τάδε τραπέζιτου ἡ σύζυγος.

Ὁ κ. Πολυχρόνης μὲ τὸν κοιτωνίτη του, ἐπιθεωρεῖ τὸ προγραμματάκι καὶ ἔχει τὸ μολύβι ἀκουμπισμένο στ' αὐτί του.

Ἐξαφνα, ἡ ὑπηρετρία ἔφερεν ἕνα γράμμα.

Ἡ κ. Χαϊδεμένου τὸ ἤνοιξε μὲ ἀδιαφορίαν, διότι ἡ προσοχή της ὅλη ἦτο σὲ μιὰ τουαλέτα πολὺ «καπριτωσῶζικη», μὰ ἔξαφνα ἔμεινε χλωμὴ καὶ παγωμένη.

Αὐτὰ εἶχε μέσα τὸ γράμμα.

«Ἦρτε στὰ χέρια μου αὐτὸ τὸ γράμμα σου καὶ γιὰτὶ φοβοῦμαι νὰ μὴν περιπέσῃ, σὲ τὸ στέλνω, καταλαβαίνεις ποῦ ἡ χαρά μας νὰ γένη τυχερὸ δὲν εἶναι καὶ μὴν ἐτοιμάζεσαι. Ἦθελα νὰ ξέρω, ἐσὺ καθόλου ντροπὴ ἐπάνω σου δὲν ἔχεις;

Κοσμῆς Τριανταφύλλου».

Ἡ κ. Χαϊδεμένου, ἄμα συνῆλθε ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἕνα ταξεῖδι στὰς Ἀθήνας, γιὰτὶ τῆς ράπτρας καὶ τὸ στόμα σὰν ψαλίδι κόφτει καὶ ἡ ἱστορία τοῦ γράμματός καὶ τῆς λιποθυμίας, θὰ ἐγίνετο πολὺ γρήγορα γνωστὴ.

Ὁ θεῖός της, χάριν τῶν ἐργασιῶν του δὲν θὰ εἴμπορῆσεν νὰ τὴν συνοδεύσῃ, τῆς ἔδωκε ὅμως δύο τρία γράμματα συστατικά, σὲ κάποιους παληοὺς συντεχνίτας του καὶ σ' ἐκτεταμένο ὑστερόγραφο, τοὺς συμβουλεύει «νὰ κάμουν *συμμορία μεγάλη* καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν *καμμιά μεγάλη θαλασσοπορία*, διὰ νὰ εὔρουν καὶ αὐτοὶ *κάνένα ἄγνωστον μέρος* τοῦ πλανήτου μας. Τὰ ἄλλα (νόμοι καὶ τὰ λοιπὰ) εἶναι ἐτοιμα. Ὡς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς ιδέας του καὶ τῶν κόπων του, ζητεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡ νέα γῆ «*Πολυχρόνειος*» διὰ νὰ μὴν ἀδικηθῇ καὶ παραγκωνισθῇ σὰν τὸν Κολόμβου».

Ἐνῶ ὁ κ. Πολυχρόνης ρίπτει ἕνα τελευταῖον βλέμμα στὸν παραινετικὸ του, ἡ κ. Χαϊδεμένου μὲ λύσαν ψιθυρίζει.

— Τί ἀπροσδόκητο ταξεῖδι!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ἌΝΑ ΤΟ ἌΣΤΥ

Σπανίως ἐφιλοξένησε τόσον πολὺν καὶ ποικίλον κόσμον τὸ θέατρον Τσόχα, ὅσον κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς π. Πέμπτης, καθ' ἣν διὰ πρώτην φοράν παρεστάθη «Θυμιούλα ἢ Γαλαξειδιώτισσα» τοῦ κ. Π. Μελισσιώτου. Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐστίας εἶνε ἤδη γνωστὸς ὁ παράδοξος κουρεὺς-δραματικός. Πέρυσι ὁ Ἀντίλαλος διὰ μακρῶν προσεπάθησε νὰ ἐρευνησῇ τὰ αἷτια τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῆς Χάϊδως του, ὡς ἐν τῶν ὁποίων ἐθεώρησε τότε καὶ τὴν σχετικὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου. Ἄλλὰ φέτος ἡ Θυμιούλα, «τὸ θαλασσινὸν δραματικὸν εἰδύλλιον» ὡς ἐβάπτισαν οἱ λογιώτατοι τὸ νέον του ἔργον, δὲν μᾶς ἀφῆκε τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις. Ἀφοῦ δὲν ἔχει ἄλλας ἀρετάς, τοῦλάχιστον δὲν εἶνε οὔτε δρᾶμα. Ἡ Θυμιούλα εἶνε ἀρραβωνισμένη μὲ τὸν Νικολόν· ὁ Νικολὸς τὴν χαιρετᾷ καὶ φεύγει—πρᾶξις πρώτη. Ἡ Θυμιούλα περιμένει τὸν Νικολόν νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι· ἀντ' αὐτοῦ ἔρχεται ὁ πατήρ του μαυροφορεμένος καὶ ἀναγγέλλει ὅτι ἐπνίγη—πρᾶξις δευτέρα. Ἡ Θυμιούλα τρελλαίνεται· ὁ Νικολὸς σώζεται καὶ ἐπιστρέφει· ἡ Θυμιούλα γίνετα καλὰ—πρᾶξις τρίτη καὶ τελευταία. Αὐτὸ εἶνε ὅλον.

Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἐνθουσιάσθη καὶ δὲν ἐχειροκρότησε φρενητιωδῶς. Μόνον οἱ λεγόμενοι ἀνεπτυγμένοι, οἱ ὁποῖοι πέρυσι εἶχον ἀποθαρμάσει τόσον τὸ τάλαντον τοῦ κ. Μελισσιώτου, ὑπέστησαν κάποια ἀπογοήτευσιν. Ἄν καὶ μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκονται ἀκόμη οἱ ἐπαινοῦντες τὴν φυσικότητα καὶ τὴν ἀπλοότητα τοῦ ἔργου καὶ φρονοῦντες — τοῦτο τὸ παραδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς — ὅτι διὰ τοιούτων ἠθογραφικῶν ἀποπειρῶν θὰ καταρτισθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον σωστὸν ἑλληνικὸν θέατρον.

✦

Ἦρχισεν ὁ καύσων ὁ φοβερός καὶ ἀνυπόφορος. Ἡμέραι ἠλιοφλεγείς, κονιορτώδεις, ἀύχμηραι· νύκτες ἀσφυκτικαί, βασιανιστικαί, ἀποδιώκουσαι τὸν ὕπνον ὡς . . . τύψεις συνειδήσεως. Πόσον πολῦτιμοι εἶνε τὸρα αἱ στεναὶ λωρίδες τῆς σιῆς, αἱ κρασπεδοῦσαι ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ τὰ καίοντα λιθόστρωτα καὶ αἱ ἀρκαίαι δροσεραὶ πνοαὶ τῆς νυκτός, αἱ θωπεύουσαι τὰ κάθυγρα μέτωπα! . . . Σεῖς οἱ εὐτυχεῖς οἱ ἀπελθόντες μακρὰν, οἱ ἀπολαμβάνοντες τὴν σιῆν τῶν φυλλωμάτων καὶ ἀναπνέοντες τὴν ζεῖδωρον τῆς θαλάσσης αὔραν, μὴ λησμονεῖτε ἐν τῇ ἐγωιστικῇ σας εὐτυχίᾳ τὰς χιλιάδας τῶν ἀτυχῶν συμπολιτῶν, τοὺς ὁποίους ἀφήσατε εἰς τὸ ἰσοπέδον ἄστυ, νὰ ψηθῶν ὅλον τὸ θέρος ἐντὸς τοῦ μαρμαρίνου αὐτοῦ κλιθᾶγου, ὁ ὁποῖος καλεῖται Ἄθηναι.

✦

Ἡ 14 Ἰουλίου, ἡ ἐθνικὴ τῶν Γάλλων ἑορτὴ ἐπανηγυρίσθη καὶ φέτος ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς συνήθους φιλογάλλου ζωηρότητος. Ὑποδοχὴ εἰς τὴν Γαλλικὴν

Πρεσβείαν, φωταγωγήσεις, πανηγυρικά παραστάσεις, ή Μασσαλιώτις. Είς τὸ Φάληρον, ὅπου ἐδόθη τὸ γεῦμα τῆς Γαλλικῆς Παροιίας, ἐπεκράτει ἡ μεγαλύτερα ζωηρότης. Διότι εὖρον εὐκαιρίαν νὰ καταβούν καὶ οἱ σπανιώτατα ἐπισκεπτόμενοι τὸ φωτεινὸν κέντρον, τὴν προχειροτέραν τοῦ θέρους ἀναψυχὴν, νὰπολαύσουν τὴν λαμπρὰν ἠλεκτροφώτιστον νύκτα παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς δροσώλου θαλάσσης.

Τὴν ἑσπέραν τοῦ π. Σαβδάτου ἀνεβιάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ «Παραδείσου» ἡ Σιμόνη τοῦ Ἰουλίου Λεμαίτρ, δρᾶμα ἰδιόρρυθμον ἐν τῇ τρυφερότητι του καὶ τῇ χάριτι, γαλλιστὶ φέρον τὸν δυσμετάφραστον ἀλλὰ τόσο ἐκφραστικὸν τίτλον *Marriage Blanc*. Ἦτο πραγματικῶς καὶ ἄνευ ὑπερβολῆς σπανία ἀπέλαυσις. Οὐδέποτε ἴσως ἀπὸ ἑλληνικῆς σκηνῆς ἐδιδάχθη ἔργον μετὰ τοσαύτης τελειότητος ἐν τῷ συνόλω. Ὡς Σιμόνη ἡ κυρία Παρασκευοπούλου εἶχεν ἐνόητα καὶ ἀλήθειαν ἐν τῇ ὑποκρίσει τὴν ὅποιαν εἰς μάτην θάνεζιτοῦμεν εἰς ἄλλους ρόλους τῆς καλλιτέχνιδος. Ἐπίσης λαμπρὸς ὡς Δε-Τιέβρ ὁ κ. Βονασέρας, ὁ κ. Πετρίδης ὡς ἱατροὺς καὶ ἡ κυρία Παπαϊωάννου ὡς Κᾶ Ὀμπιέρ. Ἄν ἐπαίξει μετὰ τῆς αὐτῆς δυναμῆος καὶ ἡ Μάρθα — τὸ δραματικώτερον πρόσωπον τοῦ ἔργου, — ὁ θαυμασμός μας δὲν θὰ εἶχεν ἐπιφύλαξιν. Ἄλλ' ὅ,τι πρὸ παντὸς ὀφείλομεν νὰ ἐξάρωμεν εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γιαννουκάκη φιλοπονηθεῖσα μετάφρασις. Τόσον ὠραία καὶ φυσικῇ ἐπιλουμένη γλῶσσα δὲν ἀκούεται συνήθως ἀπὸ τῆς σκηνῆς μας, ὅπου τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πάθη συγκαλύπτονται ὑπὸ τὰ σάβανα τῆς ὑπερκαθαρευούσης, τὴν ὅποιαν ἀγαποῦν ἀλλὰ δὲν μεταχειρίζονται μετὰ δεξιότητος καὶ προπάντων ἄνευ χονδρῶν λαθῶν οἱ μεταφρασταὶ μας.

Ἐκ Σιμόνης προερχομένη ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας καὶ εὐρίσκειται πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον περιέρχους ἐπιστολῆ, κομψῇ καὶ ὀγκώδεις, φέρουσα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Πρὸς τὴν πλουσιώτεραν καὶ ὠραιότεραν ἑλληνίδα
Εἰς Ἀθήνας.

Λέγεται ὅτι ἡ διεϋθύνσις τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων, μὴ οὕσα ἀναμφιβόλως ἡ καταλλήλοτέρα νὰ κρίνη περὶ τοῦ ζητήματος, θὰ προβῇ εἰς τὴν ἔκδοσιν προκηρῦξεως, δι' ἧς θὰ προσκαλῆ πάσαν κυρίαν ἢ δεσποινίδα τῶν Ἀθηνῶν, δυναμένην νὰ προβάλλῃ ἀξίωσιν καλλωνῆς καὶ πλοῦτος, ὅπως προσέλθῃ καὶ ζητήσῃ τὴν ἐπιστολήν. Ὁ διαγωνισμὸς θὰ εἶνε ἀρκούντως διασκεδαστικὸς, ἂν ὄντως ἡ περιέργεια τῶν κυριῶν τῆς πόλεως μας περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς ὑπερσχύσῃ, καὶ ἀνταποκριθεῖν ἱκανὰ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Διευθύνσεως.

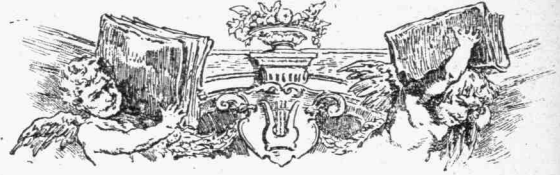

Τὸ Ἄστὺ μεταδίδει τὸ ἐπόμενον γεγονός :

«Χθὲς πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐνῶ ἀμέριμος καὶ μὲ τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἀκινδύνων λεόντων τοῦ κ. Μοντανέγγρου, ἐξήρχετο τοῦ παριλισίου θηριοτροφείου εἰς κύριος, ἀφῆνης ἕνος ἄγριος ὀπωροπώλου τὸν δάκνην καὶ ἀποκόπτει μέρος τῆς περιχειρίδος του. Ὁ ἄνθρωπος σταυροκοπούμενος ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ γεγονότι ἔλεγε:

— Νὰ γλυτώνωμεν ἀπὸ τὰ λεοντάρια καὶ νὰ μᾶς τρῶν τὰ γαϊδουρία δὲν πάει!

Καὶ μὲ βλέμμα δυσπιστον παρετήρει μήπως, κατ' ἀντίθετον λόγον τοῦ αἰσώπειου μύθου, κανεὶς λέων περιεβλήθη δέρμα. . . ἴνου».

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἄπέθανεν ὁ γάλλος διηγηματογράφος Γκὺ Δὲ Μωπασσάν. Παραφρονήσας, ὡς γνωστὸν κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1892 καὶ ἀποπειραθείς ναυτοκτονήσῃ, ἐνεκλείσθη ἔκτοτε εἰς Φρενοκομείον, ἀπληπισμένος ὑπὸ τῶν ἱατρῶν καὶ θορυβόμενος ζῶν ὑπὸ τῶν φίλων του. Ὁ θάνατος του ἀνεκούφισεν ἤδη πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν καὶ γνωρίζοντας τὴν ἡκουστα μαρτύριά του. Ὁ Γκὺ Δὲ Μωπασσάν, ὁ κράτιστος τῶν συγχρόνων διηγηματογράφων, συγγενῆς τοῦ μεγάλου Φλωμπέρ καὶ ὑπ' αὐτοῦ διαπαιδαγωγηθείς, ἀνεδείχθη βραδέως ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἀλλ' ἀσφαλῶς, καταλαβὼν θέσιν ὑπέροχον ἀμέσως ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦ ἔργου. Ἐγραψε πλῆθος διηγημάτων μικρῶν καὶ τινὰ μυθιστορήματα ὡς τὰ *Bel Ami*, τὴν *Καρδιάν μας* καὶ ἄλλα. Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη ἐν Παρισίῳ μεγαλοπρεπεστάτη. Ἐτάφη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τοῦ Μονπαρνῆς, λόγον δὲ θαυμαστὸν ἐξεφώνησεν ὁ Αἰμίλιος Ζολᾶ.

— Νέα Ἀ ν θ ῆ ἐπιγράφεται περίεργος συλλογὴ στίχων, ἐκδοθεῖσα ἐσγάτως καὶ τυχοῦσα λαμπρᾶς ὑποδοχῆς ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ τοῦ Β. Βακχοφούρνη. Ὁ ποιητῆς εἶνε ἱερεὺς καὶ ὁμοιος τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ψάλλῃ διὰ στίχων, ὑπενθυμιζόντων κατὰ τὴν μορφήν τοὺς τοῦ Καρδούτση, τὸν ἔρωτα, τὴν οἰκογένειαν, τὸν θάνατον, τὴν θρησκείαν, τὴν πολιτικὴν. Τὸ τόλμημα δὲν ἐπιδοκιμάζουν οἱ κληρικοί, ἀλλὰ καθιστᾷ προσφιλεῖ τὸν Βακχοφούρνη εἰς τοὺς λαοὺς Ἰταλοῦς, φρονούντας ὅτι ἂν ὅλοι οἱ ἱερεῖς ὠραῖοι καὶ μετὰ αὐτὸν, δὲν θὰ ὑπῆρχε διάστασις μετὰξὺ πολιτείας καὶ ἐκκλησίας.

— Ἐν Γερμανίᾳ κάμνει πολὺν θόρυβον νέον κοινωνικὸν μυθιστόρημα τῆς κυρίας Mea Reichardt *Οἱ Δυσηρεσθιμεῖοι*, ἀντεπεξεργάμενον κατὰ τῶν σοσιαλιστῶν. Ὁ ἦρωας του εἶνε εἰς ὑπαίθριος ρήτωρ, ταραξίας ἐπικίνδυνος, σοσιαλιστῆς μέχρι μυελοῦ ὀστέου, ὁ ὅποιος πλουτίζων αἰφνιδίως ἐκ κληρονομίας, ἀπαρνεῖται τοὺς σοσιαλιστάς, ἀποθνήσκει δὲ μέθυσος καὶ ἐλευερός.

Καλλιτεχνικά

Ὁ περιώνυμος Γερμανὸς ζωγράφος *Karl Scherres*, ὁ συνθέτης τοῦ θαυμαστοῦ πίνακος *Ἡ Εἰσβολὴ ἐώρτασε* κατ' αὐτὰς μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων τιμῆς, τὴν ἐξήκονταετηρίδα του.

— Εἰς τὴν Ἐθνηκὴν Ἐφημερίδα τοῦ Βερολίνου ἐπιστέλλουσιν ἐκ Λονδίνου τὰ ἐξῆς: «Οἱ ἔφοροι τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου ἠγόρασαν ἐξῆς ὠραίαν ἑλληνικὴν λήκυθον, ἧς ἡ θεὰ εὐφραίνει ἀπὸ τινος τοὺς εἰδήμονας. Ἡ λήκυθος ἔχει σχῆμα κυλινδροσειδοῦς ὑδρίσκης μετὰ στενοῦ λαίμου καὶ πλατέος στομίου, ἐξ οὗ ἄρχεται ἡ εἰς τὸ μέσον λήγουσα χειρὶς. Ἐπὶ τῆς λήκυθου εἶνε ἐξωγραφημένος τάφος, οὗ ἐκατέρωθεν ἴσονται νεανίας ἀπαρμιλλοῦ καλλονῆς. Κατὰ τὴν γενικὴν κρίσιν, ὠραιότερα τούτων μορφαὶ οὐδαμῶ εὐρίσκονται. ἐξαιρουμένων, φυσικῶ τῷ λόγῳ, μόνων τῶν ἐπὶ τῶν μεταπῶν τοῦ Παρθενῶνος ἀναγλυφῶν».

— Ἐγένετο ὁ ἐτήσιος διαγωνισμὸς μετὰξὺ τῶν μαθητῶν τῆς Καλλιτεχνικῆς Σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου, ἐξετέθησαν δ' ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Καταστήματος τὰ διαγωνισθέντα ἔργα. Εἰς τὴν ζωγραφικὴν — τὸ θέμα ἦτο νεανίας γυμνὸς μέχρι τῆς ὀσφύος, — ἐπρώτευσαν μετὰξὺ δέκα, τρία ἔργα μὲ μικρὰς διαφορὰς ἐν τῇ βαθμολογίᾳ α' τὸ τοῦ κ. Κοῖνου, β' τὸ τοῦ κ. Κουφοῦ καὶ γ' τὸ τοῦ κ. Στελλάκη. Εἰς δὲ τὴν γλυπτικὴν ἐπρώτευσεν ὁ κ. Στελλάκης πλάσας ἀγωνιστὴν, ὁ ὅποιος μόλις ἔχει ρίψει τὸ ἀκόντιόν του. Ἐν γένει ὁ ἐφετεινὸς διαγωνισμὸς παρέχει πολλὰς ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν νεαρῶν καλλιτεχνῶν.